

Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι
τῶν 10 στίχ. . . δραχ. 4.
Διὰ τὰ δικαστικά ἔγγραφα
τὸν στίχον λεπ. 20.
Διατριβαὶ γίνονται δεκταὶ εὐ-
σχημῶς γεγραμμέναι καὶ μη-
δαμῶς καθυπτόμεναι τινος βα-
ναύσως ἢ χλευαστικῶς.
Διὰ πᾶσαν διατριβὴν τὸν
στίχον. λεπτ. 40.

ἂν δὲ καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πατρὸς καθάπερ τιὰς θεοὺς δευτέρους συντηρεῖν καὶ ἡ παραβα-
 ρειν τις αὐτοὺς ἢ ρεωχμεῖν ἐπιχειρῇ, σπουδῇ πάσῃ κώλυει καὶ πάντα τρόπον ἐναντιοῦσθαι».
 (ΙΕΡΟΚΛΗΣ).

Πιστεύομεν τὸ Ἅγιον Βάπτισμα τὸ διαταγὴν μὲν παρὰ τοῦ Κυρίου, γινόμενον δὲ ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι τῶν ἀναγκαιοτάτων. Χωρὶς γὰρ αὐτοῦ οὐδεὶς δύναται σωθῆναι, ὥς ὁ Κύριος, φησιν· ὅτι· οὐ μὴ γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν (Ιωάν. 3, 5). Καὶ διὰ τοῦτο ὅσοι ἀναγκαιοὶ καὶ

δλιγωρίας ἥσα ἐπάθομεν ἡμεῖς· ἡ ἐξουσία ὅμως οὐδέποτε ἐσυνετίσθη οὔτε ἐδιδάχθη ἐκ τῶν παρελθόντων· ἀλλὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς καταστάσεώς μας ὑπερπληροῦσα εἶποτε ἐλθὼν εἰς μεταβολὴν καὶ μεταρρυθμίσιν τινα, παρὰ τὴν πάξιν, τὸ πρέπον καὶ τὸν λόγον ἐπισπεύδει καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐν βραχυῇ χρόνῳ ἐπιψήφισιν καὶ τὴν ἐπιπόλαιον καὶ ἀβρόχοις ποσὶ παραδοχὴν τῶν βουλευμάτων αὐτῆς· ὥστε παρ' ἡμῖν βλέπει τις τὴν μακρὰν καὶ ματαίαν καὶ ἀνωφελεῖ συζήτησιν καὶ διύλισιν πραγμάτων μικροῦ λόγου ἀξίων, τὴν ταχεῖαν δὲ καὶ ἐν βραχεὶ παραδοχὴν καὶ κύρωσιν μέτρων καὶ θεσμῶν, οἵτινες σπουδαίως ἐπιβρέοντες ἐπὶ τῆς κοινωνίας χρήζουσι μακρᾶς καὶ ἐσκεμμένης ἐπεξεργασίας, συζητήσεως καὶ μελέτης.

Ἡ πρὸ μικροῦ ὑποσχεθεῖσα, κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς βουλῆς, μεταρρυθμίσις τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, εἶναι ἀνανέωσις δοθείσης ὑποσχέσεως πρὸ εικοσιπέντε καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν· ἡ ἀποκήρυξις καὶ καταδίκη τοῦ ὑπάρχοντος δημοτικοῦ Νόμου ὡς πλημμελοῦς καὶ ἐπομένως ἐπιζημιῶν εἰς τοὺς πολίτας, ἐγένετο καὶ ἐπὶ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Ὁθωνος διὰ τῶν Βασιλικῶν λόγων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν τότε Βουλῶν· οὐδέποτε ὅμως αἱ Βασιλικαὶ ὑποσχέσεις ἐπραγματοποιήθησαν ἂν καὶ κατεδείχθη ὅτι διὰ τοῦ Νόμου τούτου σπαταλῶνται αἱ δημοτικαὶ περιουσίαι, παραμελοῦνται σπουδαῖα καὶ κοινωφελῆ δημοτικά ἔργα, καταπιέζονται οἱ κατὰ τῶν ἐκλεγμένων δημοτικῶν ἀρχόντων ψηφίσαντες πολῖται, καὶ παρανόμως καταδιώκονται κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀντιπροσώπων ἀνεξάρτητοι καὶ ἀκέραιοι πολῖται, ταῦτα ἡγεῖραν ἀκλόνητον καὶ ἀδιάσειστον τὴν κοινὴν γνώμην περὶ τοῦ ἀναγκαίου τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτοῦ.

Ἀρχοντες λοιπὸν καὶ πολῖται πρὸ τριακονταετίας πάντες κατέκριναν καὶ ἐξήτησαν τὴν βελτίωσιν τοῦ νόμου τούτου, ὅστις διαχειριζόμενος ὑπὸ εὐσυνειδήτων δημοτικῶν ἀρχόντων καθίστα αὐτοὺς τιμαρίωτας, ἀπολύτους δεσπότας καὶ μάλιστα ἀληθεῖς τῶν ἰδίων Δήμων. Ἡ ἐξουσία ὑπόσχεται εἰς πᾶσαν ἀλλαγὴν ὑπουργείου καὶ εἰς πᾶσαν Βουλευτικὴν Σύνοδον καὶ διὰ Βασιλικῶν λόγων τὴν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ φορολογικοῦ συστήματος τὴν τοῦ διοικητικοῦ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἱκανοποιούντα τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ, καὶ ὅμως οὐδεὶς τούτων πραγματοποιεῖται· ἀντὶ τῶν ἀποκεκρυγμένων νόμων καὶ τῶν συστημάτων τοῦ τε φορολογικοῦ καὶ διοικητικοῦ καὶ ἄλλων σπουδαίων νομοθετημάτων, ἅτινα αὐτὴ ἡ ἐξουσία ὑπεσχέθη πολλάκις νὰ ὑποβάλῃ καὶ κυρώσῃ ἡ Βουλὴ, ἐπισπεύδει ἄλλα μικροῦ λόγου ἄξια, ἢ καὶ ἐπιβλαβῆ, ὡς τὸ περὶ ἐκτοπίσεως τῶν ἐντοπίων ὑπαλλήλων ὅπερ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του ὡς νόμος τοῦ Κράτους θὰ ὑποστῇ ναυάγιον καὶ ἐπομένως θὰ τεθῇ εἰς

τοὺς νηπίους, ἐπειδὴ κακεῖνα ὑπόκεινται τῇ ἀρχεινῇ ἀμαρτίᾳ καὶ γὰρ τοῦ βαπτίσματος οὐ δύναται τυχεῖν τῆς ἀφέσεως, ὅπερ ὁ Κύριος δεικνύων οὐκ ἔφη μερικῶς, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ καθόλου· ὅστις οὐ μὴ γεννηθῇ, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ πάντας τοῦς μετὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰσελευσόμενους ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν δεῖ ἀναγεννηθῆναι. Εἰ δὲ τὰ νήπια ἄνθρωποι, εἴπερ καὶ ταῦτα δεῖται σωτηρίας· δεῖται καὶ τοῦ βαπτίσματος. Καὶ τὰ μὴ ἀναγεννηθέντα, ὡς μὴ τὴν ἄρσιν τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας λαβόντα, ὑπόκεινται τῇ αἰδίῳ τῆς ἀμαρτίας ἀνάγκῃ ποινῇ, καὶ ἐπομένως οὐ σώζεται χωρὶς τοῦ βαπτίσματος. Ὡστε δεῖ ἀναγκαιῶς καὶ τὰ νήπια βαπτίζεσθαι. Ἐτι, τὰ νήπια σώζεται, ὡς λέγεται παρὰ τῷ Ματθαίῳ, ὃ δὲ μὴ βαπτισθεὶς οὐ σώζεται· καὶ τὰ νήπια ἄρα ἀναγκαιῶς βαπτισθήσεται. Καὶ ἐν ταῖς Πράξεσι λέγεται, ὅτι πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἐβαπτίζοντο (Πράξ. Ἀποστ. 16, 33.)· ἄρα καὶ τὰ νήπια. Τοῦτο καὶ οἱ πάλαι Πατέρες μαρτυροῦσι σαφῶς, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, καὶ Ἰουστίνος πεντηκοστῷ ἐκτῷ ζητήματι, ὃς λέγει ῥητῶς· ἀξιῶνται δὲ τῶν διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀγαθῶν τῇ πίστει τῶν προσφερόντων αὐτὰ τῷ ἡ βαπτίσματι. Καὶ Αὐγουστίνος, ἀπαράδοξον εἶναι, φησὶν, ἢ Ἀποστολικὴν, τὰ παιδία διὰ τοῦ βαπτίσματος σώζεσθαι. Καὶ ἀλλὰ ὅσοι· ἢ Ἐκκλησία τοῖς βρέφειν ἐτέρων πόδας κέντιθται, ὅπως ἔρχονται· ἐτέρων καρδίας, ὅπως πιστεύουσιν· ἐτέρων γλώσσαν, ὅπως ἐπαγγέλλονται. Καὶ ἀλλὰ ὅσοι· ἢ μήτηρ Ἐκκλησία μητρικὴν καρδίαν ἐκείνης χαρίζεται. Γίνεται δὲ τὸ βάπτισμα δι' ὕδατος καὶ καθαροῦ, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου ὕδατος· Ἀποτελεῖται δὲ διὰ μόνου

ἀχρηστίαν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα οὐκ ὀλίγα ἐδαπανήθησαν ὅπως ριφθῶσιν εἰς μέρος ἀπρόσιτον καὶ ἡ κραυγὴ τῶν νὰ μὴ ἀκούηται. Τοιοῦτοτρόπως καταναλίσκει τὸν καιρὸν εἰς συζητήσεις ὅπως ψηφισθῶσι καὶ κυρωθῶσι νόμοι, ὧν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καὶ ἐσεται ζημία ἐθνικὴ καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ταῦτα πάντα καὶ πλεῖστα ἄλλα κατέστησαν ἀνίσχυρον καὶ περιφρονητέον τὴν ἐθνικὴν θέλησιν, ἐπέφερον τὴν δλιγωρίαν πρὸς τὰς κοινὰς καὶ ἀπαιτήτους ἀνάγκας, καὶ ἐπλήρωσαν τὴν κοινωνίαν ἡμῶν πληγῶν καὶ συμφορῶν δυστάτων. Ἐνῶ δὲ ἄλλοτε ἐκινούμεν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπληξίν τῶν λαῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ πατραγαθίων εἶχομεν δικαίωμα καὶ θέσιν ἀναμφισβήτητον, ἐγκατελείφθημεν παρὰ πάντων καὶ ἅπαντες μᾶς θεωροῦσιν ἀπελπιστικῶς, ἐξετάζοντες τὰ αἷτια τῆς καταστάσεως καὶ ἐπὶ τὰ χεῖρω μεταβολῇς ἡμῶν καὶ ἐρωτῶσιν ἂν εἴμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ ἀπόγονοι ἐκείνων, οἵτινες ὑποδιπλάσιοι ἡμῶν ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν κατὰ τῆς πανσθενούς καὶ βαρυτάτης τυραννίας καὶ κλονίσαντες ταύτην ἐκ βάθρων ἐκτήσαντο ὑπὲρ τοῦ ἔθνους πολῦτιμον ἐλευθερίαν, ἥτις ὅμως δὲν παρήγαγε μέχρι τοῦδε, τοὺς προσδοκωμένους καὶ ἐφετοὺς καρπούς, διαστραφεῖσα καὶ καταχρασθεῖσα.

Ἡ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις ὅπως σώσῃ καὶ τὴν ἐαυτῆς ὑπόληψιν καὶ τὴν τοῦ ἔθνους δύναται ἂν θέλῃ ἐργαζομένη εἰλικρινῶς μετὰ τῆς Βουλῆς, ἔργῳ καὶ λόγῳ, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν δέουσαν θεραπείαν τῶν κακῶς κειμένων, παύσῃ δὲ ἅπαξ διὰ παντός ἡ ἐπὶ τόσα ἔτη παιζομένη συνταγματικὴ Κωμωδία ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας αὐτῆς σήμερον πανδήμως ὁμολογουμένη καὶ ἐν γράμμασι κατακρινόμενη· διαδεχθῇ δὲ ταύτην καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς πηγαζούσας παρανομίας, ἡ νομιμότης καὶ ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΠΠΑΡΙΣ.

Τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἡ πόλις ἡμῶν προσέπεμψεν εἰς τοὺς τάφους τὸν γεραρὸν πολίτην Στέφανον Κάππαριν, ἐννε-
Ἑλλάδος ἐνδεχόμενον νὰ ἀγνοῇ τὸν ἀρεϊμανῆ τούτου υἱὸν τῆς Πατρίδος, ὅστις καὶ ὡς ἔμπορος διέπρεπεν ἐν Ὀδησσῷ καὶ ἐν Ἑρμουπόλει, καὶ ὡς στρατιώτης ἐπέτελεσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον πανταχοῦ καὶ ὅσας αἱ περιστάσεις καὶ ἡ φωνὴ τῆς Πατρίδος ἐπέβαλον αὐτῷ τοῦτο. Εἶναι δ' ἀληθέστατον ὅτι οὐδεμίαν τὴν ὑπὲρ Πατρίδος μόχθον καὶ ἀγῶνα του ἀπῆλθε ποτε ἀμοιβήν, καὶ οὐδὲ ἐπέζητησε νὰ κοσμήσῃ τὰ ἑαυτοῦ στήθε δι' ἄλλου παρασήμου, ἐκτὸς ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἡ Πατρίς δικαίως τῷ ἀπένειμεν ὡς ἀριστέως αὐτῆς. Ὁ Στέφανος Κάππαρις ἐγεννήθη ἐν Χίῳ κατὰ τὸ 1780 ἐκ γονέων εὐπόρων, καὶ ἐπαυδεύθη ἐν αὐτῇ ὅσον αἱ τότε περιστάσεις ἐπέτρεπον αὐτῷ τοῦτο, εἴτα δὲ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔμποριον καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς Ὀδησσὸν, λαβὼν ὡς σύζυγον

τοῦ ἱερέως, καὶ κατ' ἀνάγκην ἀπροσάριστον ἔχει γίνεσθαι καὶ δι' ἑτέρου ἀνθρώπου, πλην ὁρθοδόξου καὶ σκοπὸν ἔχοντος τὸν ἀρμόδιον τῷ Θεῷ βαπτίσματι. Ἀποτελέσματα δὲ τοῦ βαπτίσματος συνελόντι φάναι· πρῶτον, ἡ ἄρσις τοῦ προπατορικοῦ πλημμελήματος, καὶ ὅσον ἄλλων ἀμαρτιῶν πεπραχῶς· ἢ ὁ βαπτισθεὶς· δεύτερον, ῥύεται ἐκείνον τῇ αἰδίου ποινῇ, ἥτιν ὑπέκειτο, εἴτε διὰ τὸ ἀρχέγονον ἀμαρτήμα, εἴτε δι' ἃ ἰδικῶς ἔπραξε θανασίμω· τρίτον, δίδωσιν αὐτοῖς τὴν μακάριον ἀθανάσιαν· δικαιοῦν γὰρ αὐτοὺς τῶν προημαρτημένων, ναυὺς Θεοῦ ἀποκαθίστησιν. Οὐκ ἔστι δ' εἰπεῖν μὴ λύεσθαι διὰ τοῦ βαπτίσματος πᾶσας τὰς ὁπωσούν πρὸς τοῦτο ἀμαρτίας, ἀλλὰ μένει μὲν, οὐκ ἰσχύει δὲ· τοῦτο γὰρ ἀσεβείας τῆς ἐσχάτης ἐστὶ γέγον, καὶ ἄρνησις μᾶλλον, ἢ ὅλος ὁμολογία εὐσεβείας· ἀλλ' ὅτι πᾶσα ἀμαρτία πρὸς τοῦ βαπτίσματος οὐσα, ἡ γενομένη ἀφανίζεται, καὶ ὡς μὴ οὐδὰ ποτε ἡ γενομένη λογίζεται. Οἱ γὰρ τύποι τοῦ βαπτίσματος, πᾶσαι ἐκάτερον καὶ αἱ προμηνύουσαι καὶ τελειοῦσαι ῥήσεις τὸ βάπτισμα τὴν τελειάν ὑπανίπτουσι καθαρσιν. Τοῦτο αὐτὸ καὶ αὐτὰ τὰ τοῦ βαπτίσματος ὀνόματα παριστῶσιν. Εἰ γὰρ βάπτισμα διὰ πνεύματος καὶ πυρός· δηλόν, ὅτι καὶ τελεία πᾶσιν ἡ καθαρσις· τὸ γὰρ πνεῦμα τελείως καθαίρει. Εἰ φῶς· τὸ σκότος ἐλύσεν. Εἰ ἀναγέννησις· παρήλθε τὰ ἀρχαῖα. Τίνα δὲ ταῦτα, εἰ μὴ τὰ ἀμαρτήματα; Εἰ ἀπενδύεται ὁ βαπτιζόμενος τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον· ἄρα καὶ τὴν ἀμαρτίαν. Εἰ ἐνδύεται τὸν Χριστόν· ἄρα ἀναμάρτητος γίνεται ἐνεργεία διὰ τοῦ βαπτίσματος. Μακρὰν γὰρ ἀπὸ ἀμαρτιῶν ὁ Θεός. Τοῦτο καὶ Παῦλος διδάσκει τρανώτερον λέγων· ὥστε διὰ τοῦ ἐνδὸς ἀμαρτωλοῦ καταστάθηναι αἱ

τὴν ἐκ τοῦ γένους Εὐνοῖαν Μαρίαν, Δυτικὴν τὴν δόγμα, ἐξ ἧς ἐγέννησεν υἱὸν ἕνα καὶ μόνον, τὸν πρὸ πάντε ἐτῶν ἀπὸ τῶν ὡσάντα Ἀλεξάνδρον, καὶ ἐκ τούτου, νυμφευθέντος τὴν κόρην τοῦ μακαρίτου Παντιᾶ Ῥάλλη, ἐκγόνους τέσσαρας καὶ ἐκ τῆς γονῆς μίαν, διατρίψας ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μέχρι οὗ ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων ἐκάλει τοὺς Ἕλληνας νὰ σπεύσωσιν εἰς ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος. Κατέστη γνωστὸς εἰς τοὺς ἈΦΙΕΡΩΜΕΝΟΥΣ, (ἀρχηγὸς τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας), οἵτινες ἐκτιμῶντες τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἀνδρὸς προσέβιβασαν αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν τῶν Ἑλλενιστῶν, κατὰ τὴν συμβολικὴν τῆς ἐταιρίας γλῶσσαν, ὅστις ἦτο βαθμὸς παρέχων τοῖς τοιοῦτοις ἱερεῦσι τὴν ἀδειαν τοῦ κατηχεῖν καὶ προσάγειν τῇ ἐταιρίᾳ τοὺς Βλάμυδες (ἀδελφοποιητοὺς) καὶ τοὺς Συστημένους. Σώζεται δὲ ἐτι εἰς χεῖρας τῶν ἐκγόνων αὐτοῦ ἡ τῶν Φιλικῶν Κατήχησις, ἐν χειρογράφῳ, καὶ τὸ ἐροδιαστικὸν αὐτῶν γράμμα, ἐν ᾧ προτάσσονται μὲν τὰ σύμβολα τῆς ἐταιρίας (*) καὶ μετ' αὐτὰ συμβολικοὶ ἀριθμοὶ καὶ γράμματα τὰ ἐξῆς Αἰς το ὄνομα τισ μελουσις σοτι-
ριασπ. Καθερονο Ἱερεα Φιλικον κε αφιερονο ισ τιν αγαπιν τισ Φιλικισ Ετεριας κε ισ τιν ιπερασπισιν τον Μεγαλον ιερον τον Ελεφστινον τον σιμπολιτιν Στεφανον Καππαριν εκ πατριδος Χιου ετον τριακοτια επαγ-
γελματος εμπορικου ενθερμιον περασπισιτιν τισ εθδεμο-
νιας τισ πατριδος κατιχιδετια κε ορκισθετια παρ
εμου·— Οδισσο ισ τους ικοσι τον Φιλικον. Φεβρουα-
ριου·—25.—

Περὶδελθεῖς ὁ φιλόπατρις Κάππαρις διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου παρὰ τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, ἀνταπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀποστόλων τούτων τῆς πατρίδος, μέγα μέρος ἐμπόρων ὁμογενῶν καὶ ἐτι μείζον ἐμποροπλοιάρων καὶ ναυτικῶν κατηχήσας ἐν ὀνόματι τῆς μελλούσης σωτηρίας τῆς Πατρίδος, ἥτις καὶ ἐπραγματοποιήθη ἐν μέρει, μετὰ τοὺς ἡρώικους ἐκείνους κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἐλληνικῶς ἀγῶνας, ὧν συνεμέβεζε καὶ ὁ μακάριος Σ. Κάππαρις, πάντα ἐν ὑστέρω θέμενος, καὶ περιουσίαν καὶ ὅτι πολῦτιμον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ἑαυτοῦ Πατρίδος, τῆς πολυπαθοῦς Χίου, ἀρξάμενος καὶ εἰς πᾶσας τὰς περιπετείας αὐτῶν ὑποπεσὼν μέχρι τοῦ 1827, ὅτε τῇ Χίῳ καὶ δεύτερον ἐπαναστησάσης, αὐτὸς ἀπεβίβασθη ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ φιλέλληρος Φαβιέρου. Τοῦ ἀγῶνος τούτου ματαιωθέντος διὰ τῆς συνθήκης τῆς ἀναγνωρισάσης τὴν Ἑλλάδα ὡς αὐτόνομον Κράτος, ὁ Σ. Κάππαρις ἀπεκατεστάθη ἐνταῦθα.

Ἐν Ἑρμουπόλει διαμένων συνετέλεσε τὰ μέγιστα καὶ αὐτὸς εἰς τὸν συνοικισμὸν τῆς πόλεως, καὶ διεκρίνετο ἐπὶ τιμωρίᾳ ἄρρα, εὐσταθίᾳ χαρακτῆρος, καὶ εὐσυνειδήτῳ ἐκπληρώσει τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ κοινῶν ὑπορρησιῶν, ἐφ' ὅσων ἴσως μὲν ἐτελερεῖτο σημεῖοις συμμοῦλος τοῦ ἡμετέρου Δήμου δις δὲ κατὰ τὸ 1853—1858 Διμαρχ. Πάρεδρος· ἔκτοτε δὲ μέχρι τοῦ 1865 διηύθυνε μετὰ σπανίας δραστηριότητος τὰς ἐργασίας τῆς ασφαλιστικῆς ἐταιρίας «Καρτερίας». Οἱ γινώσκοντες αὐτὸν ἐξεπλήττοντο πῶς εἰς τοιαύτην ἡλικίαν εἶχεν ἀμείας ἐτι καὶ τὰς σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, καὶ τῶν κυριωτέρων αἰσθήσεων τοιαύτην τὴν ἀντίσχησιν, ὥστε μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ ἐξέρχεται εἰς θήραν.

Τοιοῦτον ὄντα τὸν αἰμνηστον συμπολίτην ἡμῶν Σ. Κάππαριν, καὶ οὕτως ἐντίμως καὶ Ἑλληνοπρεπῶς διαπεράναντα βίον τόσῳ μακρὸν, καὶ ἐν πολλοῖς οὕτως ἐπίσημον, καθήκον ἔχομεν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς διὰ τῆς δημοσιογραφίας τὰς πράξεις καὶ τὸ ὄνομα ἀκούοντως ἐξόχου πολίτου, ὅπως μὴ συναποθάνωσι καὶ συνταρῶσι μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς φιλοπατρίας αὐτοῦ αἰσθημῆτα καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος ἐκδουλεύσεις, ἀφοῦ οὗτος μετριοφρονῶν δὲν ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν καταραγῆν, μὴδ' ἐπέδιώζε τὰς τιμὰς ἐκείνας, ἀλλ' ὀλίγοι τῶν παρ' ἡμῖν φέρουσιν σήμερον ἐπαξίως, ἐπὶ πατραγαθίας· ἡ ἐπ' ἀνδραγαθίας μᾶλλον σεμνυνόμενοι. Καὶ ἡμεῖς μὲν, ὃ καλὲ καὶ χρηστὲ τῆς Πατρίδος υἱέ, τοῦτο μόνον δυ-

(*) Τὰ περὶ τούτων ἐν πολλῇ ἀκριβείᾳ καὶ μετὰ χάριτος ἀρχαιοπροποῦς ἀναγράφει ἐν τῷ περὶ τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας ἱστορικῷ δοκιμίῳ τοῦ ὁ μακαρίτης Ἰ. Φιλήμων, ἐκδοθέντι ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1834 σελ. 165.

πολλοὶ, οὕτω διὰ τοῦ ἐνδὸς δικαιοῖ (Ῥωμ. 5, 19). Εἰ δὲ δικαιοῖ· ἄρα ἀμαρτίας ἐλεύθεροι. Οὐ γὰρ δύναται ἐν ταυτῷ εἶναι τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον. Εἰ ἀληθῶς ἀπέθανεν ὁ Χριστός· ἄρα καὶ ἀληθῆς ἡ διὰ τοῦ Πνεύματος ἄρσις.

Ἐντεῦθεν δὲ δῆλον πάντα τὰ βαπτισθέντα καὶ κοιμηθέντα βρέφη ἀναμφιβόλως σώζεσθαι, προωρισθέντα διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Εἰ γὰρ ἐκτὸς πάσης ἥταν ἀμαρτίας· κοινῆς μὲν, ὅτι ἐλυτρώθησαν τῷ Θεῷ λουτρῷ ἰδικῆς δὲ, ὅτι τὰ βρέφη μὴ ἔχοντα ἐνεργεῖα προαίρεσιν οὐκ ἀμαρτάνει· ἄρα καὶ σώζεται. Ἐντίθησι δὲ τὸ βάπτισμα καὶ χαρακτῆρα ἀνεξάλειπτον. Ἀδύνατον γὰρ ἀναβαπτισθῆναι τὸν ἅπαξ ὁρθῶς βαπτισθέντα, καὶ καὶ μυρίαὶ συμβεβηκεν αὐτὸν ὑποπεσεῖν ἀμαρτίας, ἢ καὶ αὐτῇ ἐξοικονώσῃ τῆς πίστεως. Θέλων γὰρ ἐπιστρέφει πρὸς Κύριον ἀναλαμβάνει, τὴν ἣν ἀπώλεσεν, υἱοθεσίαν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς μετανόιας.

(Ἐπεται συνέχεια)

νόμενοι τούτο σοί, καὶ ὡς δῶρον ἐντάφιον προσφέρωμεν, ἡ δὲ τετράς τῶν καλῶν σου ἐκγόνων, ἡ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν φιλοπατίαν μετὰ τῶν ἄλλων σου προτερημάτων κληρονομήσας, εἴθε σὲ ὑπερτερῇ κατὰ τὰ ἔργα, ὅπως εὐφραίνεται ἡ μακαρία ψυχὴ σου ἐν τῇ αἰωνιότητι, ἐνθα τῶν καλλίστων στεφάνων εἴθε σὲ ἀξιώσῃ ὁ Κύριος, ἀπὸ ἐνταῦθα καὶ οἱ συμπολιταὶ σου καὶ ἡ Πατρίς δικαίως σοὶ ἀπένειμον πάντοτε τὴν τιμὴν ταύτην, φερώνυμον οὖσαν τῷ σὺ ὀνόματι.

Βουλὴ.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 21 Νοεμβρίου ἐγένετο δεκτὸν εἰς β'. ἀνάγνωσιν τὸ νομοσχέδιον τοῦ κ. Ζωχίου περὶ τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν, ὅσοι κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 69 τοῦ Συντάγματος ἤθελον ἐνεργῆσαι εἰσπράξεις δημοσίων ἐσόδων κλπ.

Ἐπίσης ἐγένοντο δεκτὰ εἰς β'. ἀνάγνωσιν τὰ νομοσχέδια περὶ τροποποιήσεως ἐφορῶν τινῶν καὶ περὶ προσθήκης τελωνιακῶν ὑπαλλήλων.

Εἶτα ἡ Βουλὴ ἐπελήφθη τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους τοῦ ἐτους 1874. Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐπέτεινε νὰ μὴ προχωρήσῃ ἡ συζήτησις ἀλλὰ νὰ ἐκλεχθῇ ἐπιτροπὴ, ἥτις νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὑπερβάσεις καὶ δι' ἡτιτολογημένου πίνακος νὰ φωτίσῃ τὴν βουλὴν περὶ τῶν δαπανῶν, αἵτινες ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τοῦ 1874. Τὸν κ. Δεληγιάννην ἀντέκρουσεν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος, εἰπὼν ὅτι ἡ Βουλὴ ἔχουσα ἐνώπιόν της ἕνα προϋπολογισμόν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν προσδιορίζουσα τὰς ἀνάγκας, ἀς νομίζῃ ἀπαιτήτους, καὶ ἀφίνουσα τὴν εὐθύνην τῶν ὑπερβάσεων ἐπὶ τῶν διαχειρισμένων τὰ κοινὰ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν ἀντικρούων τὸν κ. Δεληγιάννην, εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ συζητηθῇ ὁ προϋπολογισμὸς, αἱ δὲ ὑπερβάσεις νὰ καταδιαχωσθῶσιν. Ἄν δὲ κατὰ τὴν συζήτησιν ἐγερθῶσιν ἀμφισβολοὶ καὶ ζητηθῶσιν ἐξηγήσεις, ἡ κυβέρνησις προθύμως θέλει δώσει αὐτάς. Ἡ Βουλὴ δι' ἀναστάσεως ἀπέριψε τὴν πρότασιν τοῦ κ. Δεληγιάννη. Εἶτα ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἐδικαιολόγησε τὴν ἀνασῦστασιν τῶν πρεσβειῶν, ἀς τὰ ὑπουργεῖον Τροικουπὴ κατήργησε μὲν ἀλλὰ διέτρησε τοὺς γραμματεῖς αὐτῶν χάριν ὑλικῆς ἀνάγκης. Τοῦτον ἀντέκρουσεν ὁ κ. Ζωχίος, ἰσχυροθεῖς ὅτι ἡ ἀνασῦστασις τῶν πρεσβειῶν ἐγένετο πρὸς ἐξοικονόμησιν προσώπων, δὲν ἐπετρέπετο δὲ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βούλγαρη νὰ δαπανήσῃ παρὰ τὸν προϋπολογισμόν.

Ἐν δὲ τῇ συνεδρίᾳ τῆς 22 ἡ Βουλὴ παρεδέχθη τὴν κατηγορίαν κατὰ τῶν δύο ὑπουργῶν Ι. Βαλασσοπούλου καὶ Νικολαοπούλου ἐπὶ δημοδοκίᾳ καὶ ἐμβάσει, μόνον δὲ ἐπὶ δημοδοκίᾳ τὴν κατηγορίαν κατὰ τῶν Σ. Ἀργυριάδου ἀρχιεπισκόπου Μεσοίνης, Σ. Κομποθέκη ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας, Α. Δαμπή ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν, Ν. Πετρεῖ πρώην γυμνασιάρχου, Χοριτάκη δικηγόρου, καὶ Οἰκονομοπούλου πρώην εἰρηνοδίκου καὶ τὴν παραπομπὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

Εἰς δὲ τὴν συνεδρίᾳ τῆς 24 ἐκληρώθησαν ὡς μέλη τοῦ δικαστηρίου τοῦ δικάσαντος τοὺς ἀνωτέρω κατηγορουμένους οἱ ἐξῆς 12 τὴν ἀριθμὸν ἦτοι οἱ κ. κ. Χρ. Κόκορης, Ἡλ. Χατζηλιάκος καὶ Σπ. Π. Βλάχος, Ἐφῆται, Θεόδ. Βώκος, καὶ Ν. Ἰωαννίδης, Ἀρεοπαγίται, Π. Παυλόπουλος, Α. Γκιών, Κωνστ. Φωκᾶς, Γ. Παπαδόπουλος, Π. Μενέλαος, Γ. Μαρτζούκας καὶ Ἰωάν. Καλογερόπουλος, Ἐρέται.

Εἶτα ἤρξατο ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1874 συζήτησις. Ἡ δὲ συνεδρίασις διελύθη περὶ ὥραν 6 1/2 μ. μ.

(Ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Βουλὴ ἐψήφισεν εἰς τρίτην καὶ τελευταίαν ἀνάγνωσιν τὸ ἐπόμενον νομοσχέδιον, ὑπερ καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος μας, πρὸς γνῶσιν τῶν εἰς τὴν ναυτιλίαν καταγινομένων συνδρομητῶν μας.

Ἀτὸ ἀρθρον 3 τοῦ περὶ ἰσχύος τῶν ναυτιλιακῶν διπλωμάτων νόμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

Ἡ ὅλαι αἱ ἐλληνικαὶ πρὸς ἐνδοὶ ἀρχαὶ δύνανται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ πλοίαρχου καὶ τῇ συναινέσει τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ πλοίου, δηλουμένη ἐν τῷ πρὸς τὸν πλοίαρχον πληρεξουσίῳ αὐτοῦ, ἡ καὶ ἐν ἐτέρῳ ἐπιστήμῳ ἐγγράφῳ, νὰ παρατείνῃ τὴν διάρκειαν τοῦ ναυτιλιακοῦ διπλώματος, ἐὰν ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ ιδιοκτῆτης, πρὸ τῆς παύσεως τῆς ἰσχύος τοῦ διπλώματος, εἴχῃ συνδέσει συμφωνίας, ὑποχρεούσας αὐτὸν εἰς ἐπιγείρῃν νέου διάπλου, μὴ ἐπιτρέποντος εἰς αὐτὸν ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐλληνικὴν λιμένα πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγράφων του.

Ἡ παράτασις αὕτη σημειοῦται ὁπισθεν τοῦ ναυτιλιακοῦ διπλώματος διδεται δὲ δι' ἕνα καὶ μόνον ἀκριβῶς ὀριζόμενον πλοῦν, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὁποῖου ὁ πλοίαρχος ὀφείλει νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὸν λιμένα, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ

πλοῖόν του, διὰ νὰ ἀνανέωσῃ ἐκεῖ τὸ διπλῶμά του, ὅτε καὶ θέλει γενῇ ἡ εἰσπραξις τῶν δικαιωμάτων τῆς παρὰ τοῦ προξένου δοθείσης παρατάσεως, καὶ τῶν τοῦ νέου διπλώματος.

Ὁ παραβάτης πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης στερεῖται τοῦ διπλώματος τοῦ ἀπὸ ἐνὸς μέχρι δύο ἐτῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

Ἐὰν πρὸ τῆς διετοῦς προθεσμίας ἤθελε καταπλεύσει εἰς τὸν οἰκεῖον ἐλληνικὸν λιμένα, δύνανται νὰ λάβῃ νέον ναυτιλιακὸν διπλῶμα διετοῦς διάρκειας.

Ἡ ἐπιτρέπεται νὰ δοθῇ νέα παράτασις τῆς ἄνω προθεσμίας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ συμπερωνημένου διάπλου, ἐὰν αἰτήσῃσι τοῦτο πάντες οἱ ιδιοκτῆται καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι δανεισταὶ τοῦ πλοίου.

Ἡ ἐνεαμελὴς ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου κατὰ τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη, μὴ δυνθεῖσα νὰ ἐξετάσῃ ὅλους τοὺς μάρτυρας ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, θέλει παρατείνει τὰς ἐργασίας της 3—4 ἐτι ἡμέρας, διότι καὶ ὁ ἐν Περσίῳις πρόξενος κ. Ἐρλάγγερ δὲν ἤδυνῆθη μέχρι τοῦδε νὰ ἐξετάσῃ τὸν κύριον Ἰω. Δεληγιάννην ὡς ἀσθενούντα.

Ὁ μέχρι τοῦδε νομάρχης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Ρωσσέτος διορίσθη νομάρχης Κυκλάδων.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Νομοῦ κ. Μ. Γιαννακοῦ, καὶ ἤρξατο ἀμέσως τῶν χρεῶν του. Τὸν δημόσιον ὑπάλληλον τοῦτον ἀπολυθέντα τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Βούλγαρη, διότι ἦν καὶ οὗτος ἐκ τῶν προγεγραμμένων, συγκαίρομεν ἐπὶ τῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δικαίᾳ ἐπαπόδῳ του. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ παρελθωμεν ἐν σιγῇ καὶ τὴν ἐκτόπως ἐπενεχθεῖσαν παῦσιν εἰς τὸν μέχρι τοῦδε ἐπαξίως τὴν Νομαρχίαν Κυκλάδων διευθύνοντα κ. Ἰωαννίδην, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη χρηστὸς καὶ τοῖς πᾶσι προσήνης ὑπάλληλος. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Κουρουνδούρου πεποιθαιμένη ὅτι δὲν θέλει περῆναι τὴν ἱκανότητα καὶ χρηρότητα τοῦ κ. Ἰωαννίδου ἀλλὰ θέλει ἐν καιρῷ διορίσῃ αὐτὸν εἰς θέσιν κατὰλληλον. Ἐν τούτοις ἀπερχόμενον τὸν δημόσιον τοῦτον ὑπάλληλον ἐκ τῆς διοικήσεως τοῦ ἡμετέρου Νομοῦ, προπέμπομεν αὐτὸν διὰ τῆς εὐχαριστίας τῆς ἡμετέρας πόλεως, εἰς τὴν καταλείπει ἀποδημῶν τὰς εὐαρεστοτέρας ἀναμνήσεις.

Διορίσθη δικηγόρος παρ' ἁπασί τοις ἐν Ἀθῆναις δικαστηρίαις ὁ γνωστὸς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ὡς πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ὡς ἐφέτης Ἀθηνῶν κ. Σ. Δραγούμης. Ὅσα λυπούμεθα διότι ἡ δικαιοσύνη ἀποβάλλει ἐκ τῶν δημοσίων δικαστῶν ἕνα τῶν ἱκανοτάτων αὐτῆς λειτουργῶν τόσῳ ἄφ' ἐτέρου χαίρομεν διότι ἡ ἱκανότης καὶ ἡ περὶ τὰς δικαστικὰς υποθέσεις παλαιᾶς πείρα αὐτοῦ μελλεῖ νὰ φανῇ λυσιτελής τοῖς πελάταις αὐτοῦ, ὧν μέγα μέρος, ὡς δὲν ἀμφισβόλλομεν, ὅτι τῷ πορίῃ ἡ Ἐρμούπολις, ἐνθα ἱκανὸν χρόνον διατρίψας, εἰς ὑπερβολὴν ἐτίματο καὶ ἡγαπάτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μας.

Ἐν τῇ Ἀβλιδίᾳ, Ἀλεξανδρινῇ ἐφημερίδι, ἀναγινώσκουμεν ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14 φθίνοντος μηνὸς ἐξεργάγη πυρκαϊὰ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ὀκέλλα Τζιόβα, ἀρχὴν μὲν λαβούσα ἐκ τινος παραπήγματος ἰθαγενεὺς γυναικὸς, μαγείρου, μεταδοθεῖσα δὲ ἀκαριαίως εἰς τὰ παρ' αὐτὴν ξύλινα παραπήγματα καὶ λαβούσα τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ἡ δημοσία δύναμις τῶν πυροσβεστῶν δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ἀπόσβεσιν αὐτῆς. Αἱ ἐξ αὐτῆς ζῆμιναι ὑπολογίζονται σπουδαῖαι καὶ οἱ παθόντες εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμογενεῖς ἡμῖν. Τὸ πῦρ ἀκατασχέτως χωρὺν περιεκύκλωσε τὴν κατὰ τὴν συνοικίαν ἐκείνην τετρώροφον οἰκίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Ναβούρ Πασσά, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες μόλις διέφυγον τὸν κίνδυνον γυμνοὶ καὶ σχεδὸν παράφρονες ἐνεκα τοῦ κατασχόντος αὐτοὺς τρώμου. Μόνον ἡ ἐν τῇ τετάρτῃ ὁροφῇ κατοικοῦσα Εὐρωπαϊκὴ οἰκογένεια, ὑπὸ τῶν φλογῶν πανταχόθεν ἐκυκλώθη ὡς μὴ δυνθεῖσα νὰ ἐξέλθῃ ἐγκαίρως, διεξόδος δὲ δὲν ἀπέμεινεν αὐτῇ οὐδενίᾳ. Ὁδυνηρὸν ἐμελλον νὰ υποστώσιν τέρμα δύο ἀτυχεῖς σύζυγοι καὶ τὸ μικρὸν αὐτῶν βρέφος. Ὄθεν ἐξελλθόντες ἐν τινὶ ἐξώστῃ μήκῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς προσβεβλημένοι, κατεγίνοντο νὰ περιτυλιχθῶσι τὸ τέκνον αὐτῶν ἐντὸς σινδόνης, καὶ νὰ τὸ ῥίψωσιν εἰς τὸ ὑπ' αὐτὸν παρηστάμενον πλῆθος, ὅπως σωθῇ καὶ τούτο τοῦ φρικώδους θανάτου. Ἀπὸ τῆλικούτου ὕψους πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας διὰ τοὺς συζύγους ἐθεωρεῖτο παρὰ πάντων ἀδύνατος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τρεῖς Ἕλληνες, ὁ συμπολίτης ἡμῶν καὶ ἐπὶ πολὺ ἔτη διευθυντὴς τοῦ σώματος τῶν πυροσβεστῶν τοῦ ἡμετέρου Δήμου κ. Γ. Πάγκalos, δι' ἰδίας ὑποθέσεις παρεπιδημῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, εἰς Ἡπειρώτης, Παναγῆς Ζαχάρας, ἀρτοπώλης, καὶ τρίτος τις ὁ Γεώργιος Ξάνθης, συνέλαβον τὸ τολμηρὸν σχέδιον νὰ σώσωσι τοὺς κινδυνεύοντας μετὰ προφανοῦς τῆς ἐαυτῶν ζωῆς κινδύνου. Καὶ δὴ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀναβαίνουσι διὰ κλίμακος καὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ περιπτέρου τῆς πρώτης ὁροφῆς, εἶτα ἐπὶ τινος ἐξωτερικῆς κωνοδόχης ἀναρριχόμενοι ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὁρόφου οἱ δύο πρῶτοι, καὶ τούτων πάλιν ὁ δεύτερος, ὁ Ζαχάρας, διὰ τῆς αὐτῆς κωνοδόχης ἀναβαίνει εἰς τὸν τρίτον ὁρόφον ὅπως δὲ παρεσκεύασαν διὰ τῶν ἐαυτῶν σωμάτων ἀπὸ ὁροφῆς εἰς ὁροφὴν σωτηριώδη κατάβασιν, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἔσωσαν τοὺς κινδυνεύοντας. Τὸ πλῆθος ἐκπληκτικὸν ἐπὶ τῇ τόλμῃ τῶν ἀνδρῶν τούτων, εἴγε μὲν ἄχρις ἂν ἐπιτελεσθῇ

τὸ παράτολμον ἐγχείρημα, φάσω μὴ διὰ τῶν ἀνευρημῶν του συγκίνησιν αὐτοῦ. Ἀμα δὲ ἐσώθησαν ἅπαντες, μετ' ἀνευρημῶν καὶ χειροκροτήσεων ὑπεδέχθησαν τοὺς σωτήρας τούτους τῆς κινδυνεύουσας οἰκογενείας, καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων μετὰ ζωηροῦ Ζήτω μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ ἐξικνεῖτο.

Τὸ δυσάρεστον τοῦτο συμβάν ἀναφέροντες δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρώμεν τοὺς τρεῖς τούτους ἀνδρας διὰ τὸ τολμηρὸν μὲν ἀλλ' ἀξέπαινον κατόρθωμά των. Ἰδίᾳ δὲ χαίρομεν διότι διδεται ἡμῖν ἀφορμὴ νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς ὑπὲρ τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Γ. Παγκάλου τοσάκις δημοσιευθέντας διὰ τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος ἐπαίνους, ὡς κατασβεσάντος ἄλλοτε παρ' ἡμῖν πυρκαϊᾶς πολλῆς δεινότερας καὶ ἀπειλιτικωτέρας, ὧν τὴν ἀπαρίθμωσιν ἑλλείψης χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι τοῦλάχιστον. Τοῦτο μόνον εὐχόμεθα ἵνα ἐπανέλθῃ ὡς τάχος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ὁ κατὰ πολλὰ χρήσιμος καὶ ἀξιόλογος οὗτος συμπολίτης, ἐφ' ὅσον, ἂν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἐκ μόνου τούτου τοῦ περιστατικοῦ ἔσχον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωσι τὴν περὶ τὰ πυροσβεστικὰ ἔργα ἱκανότητα τοῦ κ. Παγκάλου, ἡμεῖς πολλὰς πολλὰκις ἐλάβομεν ἀφορμὰς νὰ ἐπαινώσωμεν αὐτὸν διὰ τὴν συνδρομὴν του πρὸς πρόληψιν σοβαροτάτων ἐκ πυρκαϊᾶς δυστυχημάτων, ἀμφισβόλλοντες ἂν ἑλλείψῃ αὐτοῦ, στρατιωτικῶς εἰς τὰ ἔργα ταῦτα γεγυμνασμένου, αἱ τόσαι ἐν τῇ πόλει ἡμῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀνημμέναι πυρκαϊαὶ ἤθελον κατασταλῇ καὶ ἀποσβεσθῇ ἐν αὐτῇ τῇ ἐστία αὐτῶν.

Τὰ πεζοδρομῖα τῆς οἰκῆς Ποσειδωνίας ἀδικρίτως καταλαμβάνονται παρὰ τῶν παροδίων τεχνιτῶν, ὀψοπωλῶν καὶ ἀρτοποιῶν, οὗτω δὲ οἱ πολῖται ἀναγκάζονται νὰ διέρχωνται τὴν ὁδὸν ταύτην τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἐκ τῆς βροχῆς σχηματιζομένης ἰλύος καταπιλούμενοι, τὰ δὲ καὶ κινδυνεύοντες ὑπὸ τῶν κατὰ πόδας αὐτῶν πολλὰκις μετ' ὀρμῆς φερομένων φορτηγῶν ἁμαξῶν. Νομίζομεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία ὀφείλει νὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τούτου. ἀπαγορεύουσα τὴν ἐπίθεσιν οἶων δὴποτε ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, ὅπως διέρχωνται δι' αὐτῶν ἀπροσκόπως καὶ ἄνευ κινδύνου οἱ πολῖται.

Ἡ συνάδελφος «Βεγγερίσις» ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ δὲν παραδέχεται, ὡς ὀρθόν, τὸ συμπέρασμα τοῦ ἀρθροῦ ἡμῶν Πολιτικὴ νάρκη προκειμένου περὶ ζητημάτων ὧν τινων διὰ τῆς συζήτησεως ἀποδεικνύεται τὸ ὀρθόν ἢ τὸ ἐσφαλμένον, θέλομεν πραγματευθῇ ταῦτα προσεχῶς ἐκτενέστερον. Ὅχι εἰμεθα δὲ εὐτυχεῖς ἐὰν πείσωμεν τὴν συνάδελφον περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῶν σκέψεών μας καὶ εὐτυχέστερον ἐὰν ἐκ τῆς συζητήσεως φωτισθῶμεν περὶ τοῦ ἐσφαλμένου αὐτῶν.

Ἡ ἐν τῇ ἐφημερίδῃ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιευθεῖσα κοινωνία μεταξύ Ἀλεξανδρείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῶν λιμένων Σύρου Χίου κ.τ.λ. περιορίζεται ἐνεκα τῆς παρὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Κεδίβου ἐκτάκτου ἀποστολῆς πολλῶν τοιούτων εἰς τὴν Βυθρὰν Ὀχλασάν ἀπὸ ἐβδομαδιαίας εἰς δεκαπενθήμερον. Τὸ ἐνταῦθα πρακτορεῖον τῶν ἀτμοπλοίων τούτων ἐδημοσίευσεν τὸ νέον δρομολόγιον κατὰ τὸ ὁποῖον θέλει προσεγγίζει ἐνταῦθα καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα ἐν μόνον ἀτμόπλοιον, ὅπερ προσερχόμενον ἐξ Ἀλεξανδρείας θέλει ἀναχωρεῖ διὰ Κωνσταντινουπόλιν μέσιν Χίου Σύρνης κλπ. καὶ τανάπαλιν. Οἱ ἀπόπλοι ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀρχονται τῇ 4/16 προσεχὸς καὶ τῇ 11/23 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα θέλουσιν ἐπαναλάβει κατὰ τὴν προσεχῇ ἀνοίξιν τὰ ἐβδομαδιαία αὐτῶν ταξείδια.

Παραγράματος διδρῶσις. — Εἰς τὸ προλαβόν φύλλον τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν κατεχωρίσθη ἐγγραφοῦ τοῦ φιλολ. Συλλόγου «Παρασσού» ἐν ᾧ ἡμαρτημένως φέρεται ὑπογραφή τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου τοιαύδε «ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ» ἀντὶ «ΘΡΑΣ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ».

Ὡς φθινοπώρου φύλλον ἐμαράνθη καὶ κατέπεσεν ὁ προσφιλὴς ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ ΖΗΡΒΟΣ ἐν ἀνθηρᾷ ηλικίᾳ. Ἀσθενῶν ὁ ἀτυχὴς Τέρπανδρος ἐν Τεργέστῃ ἐνθα πρὸ ἔτους διέτριβε χάριν ἐμπορίου, ἐπανέκαμψεν ἐνταῦθα. Ἡ ὑγεία του ὅμως ὀλονέν ἐπὶ τὰ χεῖρα βαίνουσα, ἡγαγκάσθη νὰ μεταβῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν γενέτειράν αὐτοῦ, τὰς Κυδωνίας, δι' ἀλλαγὴν κλίματος. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Τέρπανδρος οὐδόλως ἐκ τούτου ὠρελίσθη ἢ τὴν ἀνθρωπὴν αὐτοῦ ζωὴν μακραίνουσα νόσος, κατέστη ἀνίατος καὶ πρὸ ἐβδομάδος ἔκοψε τὸ νῆμα τοῦ βίου του ἐν ηλικίᾳ 24 περίπου ἐτῶν.

Ὁ δύσμοιρος Τέρπανδρος ἦτο τὸ ἐγκαλλώπισμα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του διέκρινετο ἐπὶ φιλομαθείᾳ καὶ φιλομουσίᾳ τὰ πρῶτα δὲ αὐτοῦ γνωρίσματα, καὶ τὰ ὅποια ἐκόσμουσαν τὴν βίον του, ἥσαν εὐγενὲς συμπεριφορὰ καὶ καλοκάγαθια.

Αὐπομένοιο δὲ ἀπὸ μέσης καρδίας ἐπὶ τῷ ἄρῳ θανάτῳ σου, πεφιλημένε καὶ πολύτιμε φίλε Τέρπανδρε, χύνομεν ἐν θαλερῷ δάκρῳ ἐπὶ τῷ τάφῳ σου καὶ ἐπιφωνοῦμεν τό: αἰωνία εἴη ἡ μνήμη σου.

Α. Β. Α.

Ἀπὸ τῆς ἀ. τοῦ νέου ἔτους ἡ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρεία Τριάνκη ἀρχεται ἀναλαμβάνουσα τακτικὴν τέλεσιν συγκοινωνίας μεταξύ Πειραιῶς καὶ Σύρου κατὰ τὴν νεωτέραν ψηφισθεῖσαν σύμβασιν.

Ἡ τῆς παρελ. Τρίτης «Ἐφημερίς» λέγει, ὅτι ἀνὴρ Χανίος τῆς Κρήτης συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς δέκα ἐκ τῶν προκείμενων τῶν γήσου καὶ πρῶτον ἀναστασιατῶν.

Ἐπραξε δὲ τοῦτο ἡ ἐπιτομία ἀρχή, ἐπειδὴ συνέλαβεν ὑπονοίας, ὅτι οἱ συλληφθέντες ἐσκόπουσαν νὰ ὑποκινήσωσιν ἐπαναστάσιν ἐν Κρήτῃ. Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις οὐδεμίαν ἔχει περὶ τοῦτου πληροφορίαν.

— Τὴν προσεχῇ Κυριακῇ, 30 ἰσταμένου, ἡμέραν τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐνταῦθα Δημοτικοῦ Ὀρφανοτροφείου, τελεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, δημοτικὴ δαπάνη, μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἰδρυτῶν, εὐεργετῶν, δωρητῶν καὶ ἐπιμελητῶν τοῦ ρηθέντος φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος. Τοῦτο γνωστοποιούντες προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν, ὅπως εὐχρηστούμενοι παρευρεθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

— Δανικὴ φεργάτα διελθούσα χθὲς τὸ ἑσπέρας τοῦ ἡμετέρου λιμένος παρέμεινεν ἐπ' αἰμῶν τόσοις μόνον, ὅσον ἀπληρέστως διὰ τὴν παραδόσιν, ἣν ἔφερον ἀλληλογραφίαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Σύρου πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Γεώργιον.

Βιβλιογραφία.

Ὁ παρ' ἡμῖν καθηγητὴς τῆς ναυτικῆς κ. Ἰορδάνης Μαυρομάτης ὁ τόσο πολυτίμους γνώσεις τῆς ναυτικῆς ἐπιστήμης καταστήσας προσίτας τῷ Ἑλληνικῷ ναυτικῷ διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ μεταφρασθέντων καὶ διὰ τῶν ἀναγκασιωτέρων γνώσεων ἐμπλουτισθέντων τεσσάρων ναυτικῶν συγγραμμάτων του, νέον τοιοῦτον ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς, ἐπιγραφόμενον *Χρονόμετρον*, ἥτοι μέθοδος τοῦ εἰσέρχου ἐν θαλάσσοις τὸ μήκος διὰ τοῦ ὕψους τοῦ ἡλίου. Τὸ πόνημα τοῦτο, χρησιμώτατον τοῖς ναυτικοῖς τῶν Ἑλλήνων, ἐξέδωκε διαπανάσις τοῦ βιβλιοπώλου κ. Π. Γ. Μαίμου, ὅστις εἶναι ἀξίει πάντως ὡς παρασχὼν προθύμως πάντοτε τὴν συνδρομὴν τοῦ τῷ ἐκδότῃ κ. Μαυρομάτῃ εἰς ἅπαντα τὰ μέχρι τοῦδε παρ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα συγγράμματα. Κατὰ τὰς κρίσεις τῶν ἐν ἡμῖν ναυτικῶν, τὸ βιβλίον τοῦτο ἦν ἐπιζήτητον τοῖς ναυτιλομένοις καὶ πολλὴν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ διομολογεῖ χάριν τῷ ἐκδότῃ ἡ ναυτικῇ τάξει. Ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν ὤφειλε, νομίζομεν, πρὸ πολλοῦ νὰ ὑπεκαύσῃ τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα ζῆλον τοῦ συγγραφέως, προσκοντὼς τὴν φιλοπονίαν καὶ φιλοτιμίαν αὐτοῦ βραβεύουσα, ἀφ' οὗ παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ναυτιλία ἀπόλυτον χρεῖαν ἔχει τοιούτων συγγραμμάτων. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ βιβλίου τούτου, ὅπερ εὐρίσκειται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖ τοῦ κ. Μαίμου, παρ' οὗ οἱ ναυτιλοῦντες δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τοῦτο τε καὶ πάντα τὰ πρὸς ἐκμάθησιν καὶ μελέτην τῆς ναυτικῆς συγγράμματα, καὶ ὅτι ἄλλο χρησιμεύει πρὸς τὰς ναυτικὰς κινήσεις, ἥτοι χάρται ὑδρογραφικαὶ ἑλληνικαὶ, πυξίδες, διαβήτη, ἡμιόμετρα, βαρόμετρα, ἡμεκόμετρα κ.λπ.

ΣΥΡΟΣ τῇ 18/30 Νοεμβρίου 1875.

ΤΑΛΛΙΚΟΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΕΝ ΣΥΡῳ.

Πρὸς τὸν κύριον Γ. Κυριλάκη

συντάκτην τῆς ἐφημερίδος «Παρόπη» ἐν Σύρῳ.

Κύριε Συντάκτη,

Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ καταχωρίσητε ἐν τῷ ἀμέσῳ προσεχῇ φύλλῳ τῆς ἀξιότιμου ὑμῶν ἐφημερίδος, τὴν ἐπομένῃν εἰδοποίησιν καὶ ἐπανελάβετε αὐτὴν εἰς δύο συνεχῇ αὐτῷ φύλλα:

Τὸ ἐν Σύρῳ γαλλικὸν προξενεῖον, προσωρινῶς ἀναδεχθὲν τὴν διεύθυνσιν τῶν υποθέσεων τοῦ ἐνταῦθα προξενείου τῆς Δανιμαρκίας συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, ἃς πρὸς τοῦτο ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ γεν. τῆς Δανιμαρκίας προξενείου, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσῃ τοῖς ἐν Ἑρμοῦπόλει ἐγκατεστημένοις ἐμπόροις, ὅτι, χηρευούσης ἤδη τῆς θέσεως προξένου τῆς Δανιμαρκίας ἐν Σύρῳ, παρακαλοῦνται οἱ τυχόν ἐπιθυμοῦντες νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν, ν' ἀπευθύνωσι, πρὸς τῆς λήξεως τοῦ προσεχῆς Φεβρουαρίου, τὰς ἐπὶ τούτῳ αἰτήσεις αὐτῶν πρὸς τὸ ἐν Κοπεγχάγῃ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, διὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ γενικοῦ προξενείου τῆς Δανιμαρκίας.

Δέχθητε, κύριε συντάκτη, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου μου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Ὁ διευθύνων τὸ ἐν Σύρῳ γαλλικὸν προξενεῖον
γραμματεὺς
Α. Α. ΜΑΡΚ.

Ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει!

Οὐδέποτε, κύριε Συντάκτη τῆς ἀξιότιμου ἐφημερίδος ἡ «Παρόπη», ἐφημερίδα ἐπιτυχέστερον ἢ ἀνωτέρω παράδοξος παροιμία ὡς ἦδη.

Τοῦτο δὲ, διότι Ἀνδρείκελλος βύλακος ἀδεξίως τανύει τὸ τόξον κατὰ προσώπου μηδὲν κοινὸν μετ' αὐτοῦ ἔχοντος. Ὡ! τὴς ἀστοχίας, τὸ βέλος διαμαρτὸν, πλήττει αὐτόν. Διότι τίς δὲν γνωρίζει τὰ αἰμόφυλτα καὶ ἀχνίζοντα ἰχνη τῶν στοναχῶν δυσπότρου καὶ ἀπελπίδος ἔρωτος, οὗ τινος ἀπέδαλε τὴν εὐφρόσυνον ἀπόλαυσιν διὰ πρωτύπου εὐθηλαίας καὶ κακονοίας; ἵνα δ' εὐρὴ λύσιν τινὰ τῆς κατατιρωσκοῦσης τῆς αὐχμηρᾶ αὐτοῦ στήθιν ἀλγυθόνης, κατέφυγεν εἰς τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ Βάχχον, εἰς τὰ νηλεῆ ὄργια τοῦ ὁποίου ἦλπιζεν ὅτι τὰς μικρὰν τινὰ δόσιν ἀνακουφισμοῦ; . . .

Τὸν ἐπιγράφον τούτον Σύρον Κατακάρην, καὶ τοῦτο

μαρτύρονται τὰ πράγματα, γνωστὸν διατελεῖ ὅτι ἡ τυγχάνουσα τῆς λατρείας μελλόνυμφος αὐτοῦ, κατ' ἐπιταγὴν συγγενικὴν ὑπερβόρσεν αὐτόν, ὡς ἀποδιοπομπαῖον Τράγον, διὰ παντὸς ἐκ τοῦ αἰσθηματικοῦ αὐτῆς πτυχίου διὰ τὴν ἀμετρον αὐτοῦ αἰσθηματικὴν καὶ ἔλτοτε ὁ κακόβροτος οὗτος μερικύλλος προσηταιρίσθη τὰς Μαινάδας καὶ δίκην λυσσαλέου κυνὸς διατρέχει τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, πανταχοῦ λύσσαν καὶ ὀργὴν κατὰ παντὸς ἀποπνέων καὶ τὸ δὴ χειρίστον, οὐδ' αἶσθησιν ἑαυτοῦ ἔχει. Οὐχ' ἦτορ δὲν παραξενεύομαι πῶς τὸ ἀνδράξιον τοῦτο διὰ τὰ πρακτόμενα ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς μανίας του, ὅσον ἀσφάλῳ διὰ τὴν ἀπότομον ἰταμότητα, μετ' ἧς καταφέρεται κατὰ νέου ὁλως ἀμετόχου τῶν παρ' αὐτοῦ ἀναφερομένων ρυπαρογραφιῶν. Νομίζομεν δὲ ὅτι ὅσον μωρὸς καὶ μὴ ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενος κἂν ἦ ὁ αἰτιώμενος, πάλιν ὁ ἀνόσιος τεθριογράφος τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 245 φύλλῳ τῆς «Παρόπης» διατριβῆς, κατέχει τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς μωρίας καὶ ἀντὶ τοῦ λαθρεμπορίου χαρὰ κτηρίζει τὸν κίβδηλον κολλυβιστὴν τῶν περιπτύστων ἐκείνων Ἀυστροσυγγρικῶν τραπεζικῶν μετοχῶν . . . οὐδὲ δύναται τὸ λυκαγῆς τοῦ παρόντος, ν' ἀμαυρώσῃ τὴν κατὰ στικτὸν καταγωγὴν τοῦ ἐγκόνου τοῦ περιβόητου ἐκείνου Κ. . . . Ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ προσθέτομεν ὅτι ὁ Σαλάκων οὗτος καὶ Πέρπερος θηλυδρίας εἶναι ὁμολογούμενον ὅτι δικαιούται μικροῦ τινος οἴκτου διὰ τὸ κατέχον αὐτῷ πάθημα τῆς ἐκλύσεως τῶν φρενῶν, καθόσον ὁ δύσμοιρος οὗτος ἐν τῷ οἴστῳ τῆς μανίας του, κατερχόμενος νύκτωρ διὰ τῆς συνοικίας τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἀπέσπασε μανιωδῶς τὴν αὐλαίαν θύραν τῆς Βικεντίας Σαρκολόγου καὶ κατεκλίθη ἐπ' αὐτῆς εἰς λυσσαδωνὸν ὕπνον, ὁ ἄλλος οὗτος Κουρκούτσας (κατὰ τὴν ἐπὶ κλησὶν ἀξιότιμον συμπολίτου μας) τὸ δὲ κοινὸν ἐν ἀλλήλας ἔδραμε καὶ ὡς ἐν φερέτρῳ ἀπῆγεν αὐτὸν ἐν ταῖς νεκροῖς μοναῖς, ὅτε ἀνὰ νύκτα καὶ ἐγερθεὶς ὁ γουστόζος οὗτος Καρακάρης, ἐξεδόλῃ τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὸ παραδοξὸν τοῦτο φαινόμενον, παριστῶν διὰ μορφασμῶν καὶ νευρικῶν ὁσπασέων, ὅτι φέρεται ἐν ἑαυτῷ εἰσεῖσι σημεῖα ζωῆς τὸ Πολύτιμον τοῦτο σκέλεθρον (sic) . . .

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἐπίτιμον Τήνιον Συνάκτην ἡ Παζαροτζεντζένι Ζ. . . . ἀπαξιούμενον νὰ τῷ περιβάλωμεν μεν τοιαύτην τιμὴν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, ἀλλ' ἐπιφυλάσσομεθα νὰ κατατάξωμεν αὐτόν εἰς τὸν οἰκείον χώρον, ἐν τινι τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων γελοιογραφικῶν φύλλων, ἐπαξίως τῆς γελοιοπρεπούς καὶ κωμικῆς αὐτοῦ ὕψης καὶ θέσεως. Ὁ κύβος ἐρίσθη, ἄγωμεν.

Ἄνω Σύρος τῇ 24 Νοεμβρίου 1875.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Τὸ Σουλτάνισμα εἰς ἐπαναστάσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὰς οἰκονομίας τῆς Τουρκίας, τὸ δὲ ἀνατολικὸν ζήτημα μετὰ τῶν πολυπλοκῶν καὶ ἀκανθοδεσμάτων παραφύδων του ἐκορυφώθη αἰφνης εἰς ζήτημα αἰγυπτιακόν. Τὸ πραξικόπημα τῆς Ἀγγλίας κατετάραξε σύμπασαν τὴν Εὐρώπην, εἰς ἐπίτασιν δὲ τοῦ θορύβου οὐκ ὀλίγον συντείνει καὶ τὸ ἀγέρωχον καὶ πονηρὸν ὕψος τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων. Ἀγρόρσεν τὸ Σουλτάνισμα, ἡγοράσαμεν, ἐὰν θέλετε, τὴν φόρου ὑποτελῆ Αἴγυπτον, (λέγει ὑπουργικὴ τις ἐφημερίς) ἀφ' οὗ ν' ἐπέστημεν ὅτι αἱ τρεῖς σύμμαχοι αὐτοκρατορίας ἔχουσιν ἡνδρὶ συνωμολογημένον ἀπόρητον συνθήκην περὶ τῆς διανομῆς τῆς Τουρκίας: τὴν τὸ στάδιον τῆς συλλήσεως εἶναι ἐντελὲς ἡμῶν. Ἐκαστὴ δύναμις εἶναι κυρία νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὰς εἰδὰς συμφέροντα καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὴν μερίδα τῆς. Ἡμεῖς ἐνφροντισάμεν περὶ ἡμῶν αὐτῶν, περὶ τῆς μελλούσης ἀσφαλείας τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους. Ἀλλ' αἱ μεγάλαι δυνάμεις, ἄλλως νοοῦσαι τὸ ζήτημα, ἀποδοκιμάζουσιν τὸ πραξικόπημα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπαιτοῦσι νὰ περιαρθῇ εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουλτάνισματος ἡμετέρας τῆς ἐξασφάλισιν τῶν ναυτικῶν συμφερόντων ἀπάντων τῶν κρατῶν ἰδίως αἱ τρεῖς σύμμαχοι αὐτοκρατορικαὶ κυβερνήσεις ἀποκρούουσιν ἐντόνως τὴν ἐπιρριφθεῖσαν κατ' αὐτῶν καταγγελίαν ὅτι, ἔχουσι συνωμολογημένην μυστικὴν σύμβασιν περὶ διανομῆς τῆς Τουρκίας, καὶ διαμαρτύρονται κατὰ τῆς ἀποδοθείσης αὐταῖς ιδέας ὅτι διανοοῦνται νὰ λύσωσι τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν θέλῃσιν τῆς Εὐρώπης. Ἡ Γαλλία, εἰς ἣν ἔνεκα τῶν ἀποικιακῶν αὐτῆς κτήσεων καὶ τῶν πολλῶν καὶ παντοίων αὐτῆς συμφερόντων, διαφέρει τὰ μέγιστα νὰ μὴ ὑπαχθῇ ἢ διωρῇ εἰς τὴν πολιτικὴν ἰδιογνωμοσύνην μιᾶς μόνης δυνάμεως, ἐξανίσταται ἀνεμὲν ἀπειλῶν ἀλλὰ λίαν ἐντόνως κατὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σουλτάνισματος καὶ ἀπαιτεῖ νὰ ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν δικαιοσύνην κρίσιν διεθνούς ἐπιτροπῆς. Ἀπασα σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες εἶναι κατὰ τοῦτο συμφωνοῦντες, ὅπως ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τῶν Ῥώσων, οὕτω δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἀσφάλεια τῆς διώρυγας τοῦ Σουλτάνισματος εἶναι εὐρωπαϊκὸν συμφέρον οὐχὶ ὑποδεέστερον τῆς ἀσφαλείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ὅτι πιθανὸν νὰ συνέλθῃ τὸ Κοινοβούλιον πρὸς τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ὅπως ψηφίσῃ τὴν ἀγορὰν τοῦ Σουλτάνισματος. Ἀπασα δὲ πλέκουσιν ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ Διασέλη ἐγκώμια ἐπὶ τῷ κατορθώματι. Ἀξία ἰδίως προσοχῆς εἶναι τὰ κύρια ἄρθρα τοῦ Ἀχρόνου ἃτινα ἐρμηνεύουσιν τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῆς κυβερνήσεως. Ἐσφαλμένως ἀναγγέλλεται ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις εἶχε προηλθῇ εἰς τὰς δυνάμεις ἣν διενήργησεν ἀγορὰν, ὅ Ἀχρόνος, προσπαθὼν νὰ κατευθύνῃ τὴν ἀγχοσύνην

τῶν δυνάμεων, καὶ ἰδίως τῆς Γαλλίας, εἴπειτα ἀνεπαίσθητος ἔλαυνεν εἰς τὰς φλόγας. Ἡ μεγαλάνυμφος ἐφημερίς παρατρεῖ πρὸς τοὺς ἄλλους: «Ἀμα γνωσθεὶς τῆς ἀγορᾶς, πάντες ἠρώτησαν τί θὰ εἴπωσιν αἱ δυνάμεις; Ἡμεῖς δὲν ἐδηλώσαμεν αὐταῖς τὰς ἡμετέρας προθέσεις, διότι, καὶ ἂν ἠθέλομεν νὰ λάβωμεν τὴν συμβουλὴν τῶν, οὐδεὶς ὑπῆρχε καιρὸς ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων. Ἡ ἀγορὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ πραγματικὴ ἡ οὐδέποτε. Ὁ διαταγμὸς θὰ ἐματαίωσεν τὴν εὐκαρίαν, καθ' ὅσον ἀμνηστῶν ὁ Κεδίβὲς θὰ περιστάτο εἰς χειρὶς τῶν γάλλων κεφαλαιούχων. Θὰ νοήσωσι λοιπὸν αἱ δυνάμεις ὅτι, καὶ ἂν ἠθέλομεν νὰ συμβουλευθῶμεν αὐταῖς, οὐδὲν εἴχομεν καιρὸν. Ἀλλὰ: μέγα ὅμως θὰ διεπράττομεν ἀποκαλύπτοντες τὰ κρητέρα σχέδια, διότι τότε θὰ ἀπεδεδυγόμεθα ὅτι εἶχον αὐταῖς δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, ἐν ᾧ οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ προκαλέσωμεν ξένας ἐπικρίσεις, διότι οὐδενὸς μὲν τὰ συμφέροντα βλάπτομεν, εἰρηνικαὶ δὲ εἶναι αἱ ἡμετέραι προθέσεις, καὶ τοιοῦτον μόνον πολιτικὸν καθ' ὅσον ἡ ἀγορὰ εἶναι ὑπόθεσις πολιτικῆς. Μόνον οἱ Γάλλοι δυσχεραίνονται ἵσως, ὅτε ὑπερὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς παρὰ ταῖς ἡπυραμίσι μάχης τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ Γάλλοι δὲν δύνανται νὰ ἀποσπασθῶσι τὰς νίκας καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ σχέδια τοῦ Βοναπάρτου, τοῦτου ἕνεκα καὶ εἰς πόλεμον παρεσκευάζοντο ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου κατὰ τοῦ Σουλτάνου πῶπως ἐξασφαλίσωσι τῷ Μεχμέτ Ἀλῇ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν. Αὐτὴ τοῦ Σουλτάνου ἡ διατομὴ ἀπέδειξεν ὅτι ὑπερλάμβανον τὴν πατρίδα τῶν φυσικῶν τῆς Αἰγύπτου προστάτιδας. Ἀλλ' ἐὰν κρίνωσιν ἀπαθεστέρον τὸ πρᾶγμα οἱ Γάλλοι οὐδὲν συνεδίσουν ὅτι οὐτε προσεβλήθησαν, οὐτε ἐβλάδιοντο καὶ ὅλον τὸ Σουλτάνισμα ἀγρόρσθη ἡ Ἀγγλία δὲν θὰ ζήλοισεν τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον. Ἡμεῖς οἱ πρόμαχοι τῆς τοῦ ἐμπορίου ἐλευθερίας θὰ ἔχωμεν τὴν διώρυγα ἀνοικτὴν εἰς τοὺς ἄλλους οὐχ ἦτορ ἡ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πολιτικὴν ἐποψὴν οὐδεμίαν θὰ ὑποστῶσιν ἀπώλειαν. Ζῆλον ὑπερὶ τῆς Αἰγύπτου συνέλαβον τὸ πρῶτον ὅτε ὁ Βοναπάρτης ἀντιπάλῳ πρὸς τοὺς μεγάλους τῆς ἀρχαιότητος πορθητάς: ἐβούλετο νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴν Ἰνδικὴν διὰ τῆς Περσίας. Σήμερον ὅμως οἱ Γάλλοι ἀπέβαλον τὴν ἐλπίδα συστάσεως γαλλικοῦ κράτους: ἐν τῇ Ἀνατολῇ, διότι ἀρκετὰ ἔπαθον καὶ πάσχουσιν ἐν Ἀλγερίᾳ. Τελευταίον καὶ ἡ ἡθικὴ δύναμις τῶν ἡρώτων πρὸς πολλοὺς ἐκλείπουσα ἐν Αἰγύπτῳ διὰ λόγους φυσικοῦς: ἐπιταχύνεται δὲ τὸ τέλος τῆς διὰ τῆς ἀγορᾶς. Ἀπὸ τῆς διατομῆς τοῦ ἱσμοῦ τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον κινεῖται ὅσον ἡλαττοῦται τὸ γαλλικόν: οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ ποιήσωσι τὴν θυσίαν ἣν ἐποιήσωμεν ἡμεῖς διότι τὰ συμφέροντα ἐκείνων ἦσαν αἰσθηματικὰ καὶ ἡμεῖς οὐκ ἔχουμεν. Αἱ ἄλλαι δυνάμεις δὲ ἔχουσιν ἀπορροαῖς καὶ παραπνοήσας. Ἡ γερμανικὴ φιλοσοφία δὲν υπερβόρσεν τὸν Βόνπρεν: ἡ Αὐστρία μὲν ἀδιάφορος ἡ Ῥωσσία βεβαίως δὲν θὰ ἀντιστῇ ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ Νικόλαος ἄλλοτε ἐβλόλῃσεν ὅτι οὐδ' αὐτὸς θὰ ἀντέλεγεν ἐὰν ἡμεῖς κατελαμβάνομεν ὡς ἴδιον κτήμα τὴν Αἴγυπτον. Ἐδήλωσε δὲ ταῦτα ὁ Τσάρος ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ κατελάμβανε τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπινόουσαν νὰ διαμαρτυρῶμεν πρὸς τὸν κατακτητὴν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κεδίβης, οὐδὲν οὐδαμῶς χορηγοῦμεν τῇ Ῥωσσίᾳ δικαίωμα νὰ ὑπολάβῃ ὅτι δεχόμεθα νῦν προθύμως τὰς προτάσεις τοῦ Νικολάου. Δὲν ἀρνούμεθα ὅμως ὅτι ἡ τῶν μετοχῶν ἀγορὰ ἐνδέχεται νὰ προσλάβῃ σπουδαίους χαρακτῆρα πολιτικόν. Πιθανὸν νὰ ἐπιταχύνῃ πολλὰ καὶ νὰ προλάβῃ πολλὰ πράγματα. Πιθανὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιφυλάκτομένην τῇ Τουρκίᾳ τύχην καὶ νὰ ἀποφασίσῃ τὴν τύχην αὐτῆς τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐξήρτηται ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἄλλων κρατῶν περὶ τῆς δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ὑπεύθυνοι. Ἐὰν αὐτὰ ἀποβῶσιν ἐπιθετικά, δέον νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς φυλακτικὰ μέτρα περὶ τῆς ἡμῶν ἀσφαλείας. Ἐφ' ὅσον οὐδὲν διακυβεύεται τὴν ἡμετέραν ναυτικὴν θέσιν ἐν τῇ μεσογείῳ καὶ ἐπομένως τὴν ἀσφάλειαν τῆς εἰς Ἰνδικὴν ὁδοῦ, ἡ ἀγγλικὴ τοῦ Σουλτάνισματος κατοχὴ θὰ ἔχῃ τὸν ἐμπορικὸν χαρακτῆρα οἷον εἶχεν ἡ ἀνατολικὴ Ἰνδικὴ ἐταιρία ἐπὶ τῶν ἐργαστασίων τοῦ Μαδράς πρὸ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ Dupleix.

Σπουδαίον εἶδος ἀγγέλλεται ἐκ τῆς Ἑρζεγοβίνης εἰς τὰς αὐστριακὰς ἐφημερίδας. Οἱ ἐπαναστάται ὑπὸ τὸν Παύλοβιτς καὶ τὸν Λάζαρον Σώσικαν ἐξεπολιόρκησαν τὸ ἱσχυρὸν φρούριον Γοράνσκον. Ἡ φρουρά, συγκαμμένη ἐκ δύο ταγματῶν ν. ζ. α. μ. (600 ἀνδρῶν) παρεδόθη ἀνεμὲν διακρίσεως εἰς τοὺς ἐπαναστάτας. Κατ' αὐτὰς ἐπολιόρκησαν οἱ ἐπαναστάται καὶ τὸ φρούριον τῆς Πίβας, ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ Ραούρ παρὰ μετὰ πεντακισχιλίων μαχητῶν, ἠνάγκασε τοὺς χριστιανούς νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ ἀποχωρήσωσι πολεμικῶς εἰς τὰς παρὰ τὸν ποταμὸν Κέστακ τοποθεσίας τῶν. Οἱ Μυροβουνιώται εἶναι ἐστρατοπεδεύμενοι εἰς τὸ πεδὸν τοῦ Γραχόβου ἡ αὐστριακὴ κυβερνήσις ἐμήνυσε, λέγουσι, πρὸς τὸν ἡγεμόνα Νικόλαον, ὅτι ἡ εἰς τὴν Ἑρζεγοβίνην εἰσόδος τῶν Μαυροβουνιωτῶν θὰ ἐγένετο πρὸς τοὺς σπουδαίους ἐπακολουθημάτων, ἐφ' ᾧ καὶ συμβουλεύει αὐτῷ νὰ μὴν ἤσυχος. Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου εἶπεν ἐσχάτως πρὸς τὸν ἀνατολικὸν τοῦ Ἀχρόνου. Ἀνὰ ἡμεῖς καὶ ἀνεμὲν διαταγμῶν θὰ ἐκέρχοντο τὸν πόλεμον, ἔστω καὶ παρὰ τὴν συμβουλὴν τῶν μεγάλων δυνάμεων. Ταῦτα εἶπεν ὁ ἡγεμὼν πρὸς τῆς συνομιλοῦσας τῆς σερβομαυροβουνιωτικῆς συμμαχίας.

Κωνσταντινούπολις, 19/1 δεκεμβ. Λέγεται ὅτι ἡ Πόλις, θεωροῦν ὡς παρανόμως γενομένην τὴν πώλησιν τῶν μετοχῶν τοῦ Σουλτάνισματος εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποκρίσας, (sic) . . .